

Таблиця 1.(Витяг). Текстові збіги у докторській дисертації Ващенко К.О.

<p>Ващенко К.О. Теоретико-методологічний інструментарій і засоби забезпечення політичного аналізу і прогнозування в сучасній Україні. - Дисертація доктора політичних наук (Назва і рік цієї дисертації на сайті https://mydisser.com/ru/catalog/view/247/248/12338.html виглядають так: ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНИЙ ІНСТРУМЕНТАРІЙ І ЗАСОБИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПОЛІТИЧНИЙ АНАЛІЗУ І ПРОГНОЗУВАННЯ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ. – 2008)</p>	<p>Джерела, з яких зроблено запозичення текстів без посилань</p>
<p>С.12 З'ясовано, що прогнозування не зводиться лише до спроб угадати деталі майбутнього. Прогнозист має виходити із діалектичної детермінації політичних явищ і процесів (урахування випадковостей, ймовірного розгортання подій за різними траєкторіями, нелінійних варіантів соціально-політичного розвитку, нелогічних виявів поведінки суб'єктів політики). Прогнози мають передувати планам, містити оцінку ходу, наслідків виконання (або невиконання) планів, охоплювати все, що не піддається плануванню, розв'язанню.</p>	<p>Бестужев-Лада И. В., Наместникова Г.А. Социальное прогнозирование. Курс лекций. — М.:Педагогическое общество России, 2002. - Ч.II. лекція 9. С.68Прогнозирование не сводится к попыткам предугадать детали будущего (хотя в некоторых случаях это существенно). Прогнозист исходит из диалектической детерминации явлений будущего, из того, что необходимость пробивает себе дорогу через случайности, что к явлениям будущего нужен вероятностный подход с учётом широкого набора возможных вариантов. ... Прогнозы должны предшествовать планам, содержать оценку хода, последствий выполнения (или невыполнения) планов, охватывать всё, что не поддаётся планированию, решению.</p>
<p>С.77 Якісний стрибок у розвитку виробництва політично значущого знання як в Європі, так і в Америці ХХ ст. зумовлений, у першу чергу, процесом професіоналізації та інституціоналізації даного виду діяльності. Провідну роль у цій сфері починає відігравати академічне співтовариство, представники якого сполучають спеціалізоване навчання й дослідження з періодичним виробленням практичних порад і рекомендацій державним та суспільним інститутам на контрактній основі.</p> <p>С.78 Найбільш вагоме зростання професійних дослідників у структурі державної влади припадає на період „нового курсу” американського президента Рузвельта. ... Новостворена Національна рада планування, укомплектована в основному вихідцями з академічного середовища, позиціювалась як своєрідний „генеральний штаб” зі збору й аналізу даних, моніторингу державних програм і формулювання рекомендацій, заснованих на поглибленому науковому дослідженні та зваженому обговоренні альтернативних варіантів. Аналіз публічної політики з погляду на те, що</p>	<p>Туронок С.Г. Политический анализ и прогнозирование (2005) Качественный скачок в развитии производства политически значимого знания в ХХ в. связан в первую очередь с процессом профессионализации и институционализации данного вида деятельности. Ведущую роль в данной области начинает играть академическое сообщество, представители которого сочетают специализированное обучение и исследование с периодическим вовлечением в процесс выработки практических советов и рекомендаций государственным и общественным институтам па контрактной основе. Наиболее значимый приток профессиональных исследователей в структуры государственной власти приходится на период "Нового курса" президента Рузвельта. Новообразованный Национальный совет планирования, укомплектованный в основном выходцами из академической среды, позиционировался в качестве своеобразного "генерального штаба" по сбору и анализу данных, мониторингу государственных программ и формулированию рекомендаций, основанных на углубленном</p>

тут не так, досягнення розуміння того, як зробити краще, і навчання розумінню цього – ось, на думку одного з основоположників політичного аналізу А. Вільдавскі, головні мотиви, на яких ґрунтувалися перші американські школи публічної політики й політичного аналізу [331]. Wildavsky A. Speaking Truth to Power. The Art and Craft of Policy Analysis. – New Brunswick, 1979.

С.79 Спеціалізовані програми були засновані при провідних університетах США, прикладом чого служить Школа державного управління в Гарварді, заснована 1937 р. Ініціатива створення шкіл політичного аналізу була покликана зняти незадоволення традиційним державним управлінням. Зразком для наслідування слугували школи бізнесу: вони мали престиж у студентських кампусах, стійкі зв'язки з економічною елітою, фінансову підтримку; їхні випускники не мали проблем із працевлаштуванням.

Інакше кажучи, школи публічної політики були задумані як організації, здатні відігравати для державного сектору таку саму роль, яку школи бізнесу для приватного сектору: випускати студентів, здатних „колонізувати” бюрократичні структури, критикувати те, що ці структури роблять, і в міру можливості поліпшувати якість політичного процесу.

З іншого боку, згідно з Г. Лассвеллом, концептуальне оформлення політико-управлінських наук було значною мірою стимульовано глибокою кризою, спричиненою двома світовими війнами, тим більше що чималу роль у виникненні останніх відіграли непродуманість і необґрунтованість політичних рішень лідерів багатьох держав світу [318]. Lasswell H. Power and Personality. – N.Y., 1948

С.80 В цей час політичні дослідники були широко затребувані у спробі знайти рішення нових масштабних проблем – від формування морального духу військовослужбовця до регулювання цін та раціонування продовольства. Систематичне залучення наукового аналізу до планування військових і зовнішньополітичних рішень здобуло широке визнання із вступом людства в століття атома й епоху „холодної війни”. Різко зросла ціна ризику такого роду рішень, яка вимірювалась часом не тільки мільярдами доларів, але й мільйонами людських життів, якісним чином підвищила міру відповідальності осіб, що приймають рішення в галузях військової й зовнішньої політики. У цій ситуації навчання на власних помилках стало

научном исследовании и взвешенном обсуждении альтернативных вариантов. ... Анализ публичной политики с точки зрения системных ошибок, достижение понимания того, как сделать лучше, и обучение этому пониманию — вот, по мнению одного из основоположников политического анализа А. Вилдавски, основные мотивы, лежавшие у истоков первых американских "школ публичной политики" (**Public Policy School**)^[1].

В 1940-е гг. специализированные программы были учреждены при ведущих университетах США, примером чего служит Школа государственного управления в Гарварде, основанная в 1937 г. Инициатива создания школ политико-управленческих наук была связана с неудовлетворенностью традиционным государственным управлением; образцом для подражания служили школы бизнеса: они имели престиж в студенческих кампусах, устойчивые связи с экономической элитой, финансовую поддержку; их выпускники не имели проблем с трудоустройством.

Другими словами, "школы публичной политики" были задуманы как организации, способные сыграть для госсектора ту же роль, какую школы бизнеса сыграли для частного сектора: выпускать студентов, способных "колонизировать" бюрократические структуры, критиковать то, что эти структуры делали, и по мере возможности улучшить качество политического процесса. С другой стороны, согласно Г. Лассвеллу, концептуальное оформление политико-управленческих наук было в значительной степени стимулировано глубоким кризисом, связанным с двумя мировыми войнами, тем более что немалую роль в возникновении последних сыграли непродуманность и необоснованность политических решений лидеров многих держав мира.

В годы Второй мировой войны и послевоенной экономической реструктуризации политические исследователи были широко востребованы в попытке найти решения новых масштабных проблем, от формирования морального духа военнослужащего до регулирования цен и рационирования продовольствия. Систематическое привлечение научного анализа в планировании военных и внешнеполитических решений получило широкое признание со вступлением человечества в "век атома" и эпоху холодной войны. Резко возросшая **цена риска** такого рода решений, измеряемая порой не только миллиардами долларов, но и

недоступною розкішшю й прогнозування наслідків прийнятих рішень перейшло у сферу математичного моделювання.

с.80 Військове планування вимагало спеціалізованих знань людей, чие сприйняття політичних проблем і рішень було аналітичним у точному значенні цього слова. Ідея „аналізу” пов’язувалась із зусиллями розділити або розкласти проблеми на їх ключові компоненти, виявити їх взаємовиключні альтернативні комбінації, наслідки яких можуть бути кількісно прогнозовані й оцінені з огляду на досягнення поставлених цілей. Специфічні джерела такого „аналітизму” багато в чому сприяли характерному ігноруванню специфічних соціальних, політичних й організаційних обставин вироблення

С.81 рішень, що являло собою певне відхилення від традиції, закладеної в ХІХ ст. та продовженої в ХХ ст.

С.81Ця парадигма істотно вплинула на розвиток професійного політичного аналізу як самостійної індустрії виробництва політично-орієнтованого знання. Корпорація Rand довгий час залишалася bastionом „аналітизму”, відігравши вирішальну роль у розробці й поширенні в державному й академічному співтовариствах таких методів і методик, як системний аналіз, система планування, програмування й бюджетування (program planning and budget – PPB) тощо. Водночас „рухові політико-управлінських наук” (policy movement), сформованому у післявоєнні десятиріччя, довелося відродити й продовжити традиції, закладені М. Вебером, К. Мангеймом, Дж. Дьюї та іншими фундаторами сучасних соціально-політичних наук. Першим систематичним зусиллям у формуванні політичного аналізу як самостійного напрямку в рамках суспільних наук можна вважати збірник за редакцією Д. Лернера й Г. Лассвелла „Політико-управлінські науки: Сучасні тенденції в предметі й методі”, виданий 1951 р. У вступі Г. Лассвелл відзначав, що „політико-управлінські науки” (policy sciences) не обмежені традиційними цілями наукового пізнання, а мають переважно практичну орієнтацію. Більше того, метою таких наук проголошується не просто сприяння прийняттю ефективних рішень, але також виробництво

миллионами человеческих жизней, качественным образом повысила **степень ответственности** лиц, принимающих решения в областях военной и внешней политики. В этой ситуации обучение на собственных ошибках стало недоступной опцией, и прогнозирование последствий принимаемых решений перешло в область математического моделирования.

...

Военное планирование требовало специализированных знаний инженеров, системных аналитиков и математиков, то есть людей, чье восприятие политических проблем и решений было **аналитическим** в строгом смысле этого слова: другими словами, их метод предполагал разложение, или декомпозицию, сложных проблем на составные элементы и выявление их взаимоисключающих альтернативных комбинаций, последствия которых могут быть количественно спрогнозированы и оценены с точки зрения достижения поставленных целей. Специфические истоки такого **„аналитизма”** во многом способствовали характерному игнорированию специфических социальных, политических и организационных обстоятельств вырабатываемых решений, что представляло собой определенное отклонение от традиции, заложенной в ХІХ в. и продолженной в следующем столетии^[2]

Тем не менее, эта парадигма внесла весомый вклад в развитие прикладного политико-управленческого знания в качестве самостоятельной индустрии. Корпорация RAND долгое время оставалась bastionом „аналитизма”, сыграв решающую роль в разработке и распространении в государственном и академическом сообществах таких методов и методик, как системный анализ, Система планирования, программирования и бюджетирования (PPBS) и т.д.

В то же время оформившееся в послевоенные десятилетия влиятельное „движение политико-управленческих наук” (**policy movement**) стремилось возродить и продолжить традиции, заложенные М. Вебером, К. Мангеймом, Дж. Дьюи и другими основоположниками современных социально-политических наук.

Первым систематическим усилием в формировании политического анализа как самостоятельного направления в рамках общественных наук можно считать сборник под редакцией Д. Лернера и Г.

Лассвелла, **„Политико-управленческие науки:**

<p>знання, „необхідного для вдосконалювання практики демократії. Іншими словами, ми робимо особливий акцент на політичній науці демократії, вищою метою якої є реалізація людської гідності в теорії й на практиці” [319]. Lerner D. and Lasswell H. eds. The Policy Sciences: Recent Developments in Scope and Method. – Stanford, 1951.</p>	<p>Современные тенденции в предмете и методе^[31], вышедший в 1951 г. Во введении, Лассвелл отмечал, что "политико-управленческие науки" (policy sciences) не ограничены традиционными целями научного познания, обладая основополагающей практической ориентацией. Более того, целью таких наук провозглашается не просто содействие принятию более эффективных решений, но также производство знания, "необходимого для совершенствования практики демократии". "Другими словами, мы делаем особый акцент на политической науке демократии, высшей целью которой является реализация человеческого достоинства в теории и на практике"</p>
<p>с.84. Також у ці роки з'являються такі спеціалізовані журнали, як Political Sciences, Journal of Public Analysis and Management, Journal of Policy Studies. Поняття «політичний аналітик» надійно увійшло у лексикон відділів кадрів державних, корпоративних і громадських організацій. Якщо в минулому, аж до 1950-х років, дослідники й фахівці залучалися до процесу вироблення політичних рішень епізодично, головним чином у кризових ситуаціях, то в наступні десятиліття професіонали в галузі державного управління, планування й власне політичного аналізу відігравали інституціоналізовані ролі в політичному й академічному співтовариствах.</p>	<p>Туронок С.Г. Политический анализ и прогнозирование (2005) В эти годы появляются новые специализированные журналы, такие как Policy Sciences, Policy Analysis, Policy Studies Journal. Понятие политический аналитик прочно входит в лексикон отделов кадров государственных, корпоративных и общественных организаций. Если в прошлом, вплоть до 1950-х гг. исследователи и специалисты привлекались к процессу выработки политических решений эпизодически, главным образом в кризисных ситуациях, то в последующие десятилетия профессионалы в области государственного управления, планирования и политического анализа приобрели институализированные роли в политическом и академическом сообществах.</p>
<p>С.86 В якому б секторі не працював американський політаналітик, він завжди за своєю природою децентралізатор. Замість того, щоб нарощувати додаткове навантаження на державу, він буде скоріше шукати можливості вивільнення нереалізованих можливостей суспільства, приватної ініціативи. В умовах постійної невизначеності, обмеженості достовірної інформації й відсутності знання він, як правило, віддасть перевагу скоріше малим, ніж великим, проектам, збору розрізненої інформації й невеликим експериментам, навчанню на досвіді. Американські школи політичного аналізу вчать інкременталізму, прагнучи скоріше уникнути проблем, ніж досягти великих благ; вони виховують стиль практично орієнтованих і помірних політичних трансформацій на противагу європейському стилю великої, дорогої, однакової й, можливо, необоротної політики. Американський стиль досить надійний, беручи до уваги обмежені інтелектуальні й</p>	<p>Туронок С.Г. Политический анализ и прогнозирование (2005) Американский политаналитик по природе своей децентрализатор. Вместо того чтобы наращивать дополнительную нагрузку на государство, он будет скорее искать возможности высвобождения нереализованных возможностей общества, частной инициативы. В условиях постоянной неопределенности, ограниченности достоверной информации и отсутствия знания, он, как правило, отдаст предпочтение скорее малым, чем крупным проектам, сбору разрозненной информации и небольшим экспериментам, обучению на опыте. Американские школы политического анализа учат инкрементализму, стремясь скорее избежать известных зол, чем достичь великих благ; они воспитывают практически ориентированный и умеренный стиль в противоположность европейскому стилю большей, дорогостоящей,</p>

<p>моральні здатності людського самовдосконалення.</p>	<p>единообразной и, возможно, необратимой политики. Американский стиль достаточно надежен, принимая во внимания ограниченные интеллектуальные и моральные способности человеческого самосовершенствования.</p>
<p>C.87 Багато в чому саме різна міра сприйняття незалежної рекомендації визначила зародження шкіл політаналізу в США, а не в Європі. Традиційно одними з основних характеристик бюрократії вважалися монополія на експертизу й гарантія зайнятості. Рух політаналізу в Америці зруйнував цю монополію. Кожну важливу галузь політики в США обслуговують кілька конкуруючих центрів аналізу. Значною мірою вони складаються з тих, хто раніше входив або розраховує ввійти до складу бюрократичних структур. Конкуруючі групи аналітиків працюють в апараті Конгресу, у комітетах, у мозкових штабах, університетах, різноманітних фондах та інститутах. У результаті колись закрита інформація про публічну політику (як вона здійснюється, чому вона має здійснюватися краще, які клієнти вона повинна обслуговувати диференційовано) стала надбанням громадськості, а на місце монополії прийшла конкуренція.</p> <p>У будь-який момент одна частина аналітиків (аутсайтери) критикує те, що робить інша частина (інсайтери). Підтримка уряду інсайдерами так само необхідна, як і критика аутсайдерами. Приблизно кожні чотири роки багато хто з них міняються ролями; при цьому обидві сторони впевнені, що продовження цієї конкурентної гри сприяє кращій політиці.</p> <p>C.88 У країнах „третього світу”, де еліти прихильні до ідеї експансії держави, де правлять бюрократії, схильні сприймати себе скоріше як „великого роботодавця”, а не працівника, немає приводу звертатися до сторонньої ради, а відповідно немає потреби в політичному аналізі.</p>	<p>Туронок С.Г. Политический анализ и прогнозирование (2005) Во многом различная степень терпимости к независимой рекомендации предопределила зароджение школ политанализа в США, а не в Европе. Традиционно одними из основных характеристик бюрократии считались монополия на экспертизу и гарантия занятости. Движение политанализа в Америке разрушило эту монополию и ослабило гарантию занятости. В каждой значимой области политики в США есть несколько конкурирующих центров анализа. В значительной мере они состоят из тех, кто ранее входил или рассчитывает войти в состав бюрократических структур. Соперничающие группы аналитиков работают в аппарате Конгресса, в комитетах, в мозговых штабах, университетах, разнообразных фондах и институтах. ...</p> <p>В результате информация о публичной политике (как она осуществляется, почему она должна осуществляться лучше, какие клиентелы она должна обслуживать дифференцированно), прежде закрытая, стала достоянием общественности; на место монополии пришла конкуренция.</p> <p>В каждый данный момент времени часть аналитиков (аутсайтеры) критикует то, что делает другая часть (инсайтеры). Поддержка правительства инсайдерами так же необходима, как и критика аутсайдерами. Примерно каждые четыре года многие из них меняются ролями; при этом обе стороны уверены, что продолжение этой конкурентной игры способствует лучшей политике.</p> <p>В "третьем мире", где элиты привержены идее экспансии государства, где правящие бюрократии склонны воспринимать себя скорее как Большого Работодателя, а не работника, нанятого избирателями, нет повода обращаться к постороннему совету.</p>
<p>100 Як один з основних предметів прикладного політичного аналізу актуалізувалось дослідження й проектування іміджу політичного суб'єкта. Лідерами в цьому напрямку є фахівці російського політологічного центру „Нікколо М.”.</p>	<p>Туронок С.Г. Політичний анализ и прогнозирование -2005 В числе основных предметов прикладного политического анализа получили широкое распространение <i>исследование и проектирование имиджа политического субъекта</i>. Признанными лидерами в данном направлении являются специалисты</p>

<p>101Сама специфіка вітчизняного політичного процесу визначає центральні ділянки застосування сил політичних аналітиків. Політичний маркетинг і виборчі технології – саме ті напрямки прикладної політології, які в Україні та Росії, розвиваються найбільш інтенсивно. Основними напрямками політичного аналізу у цих галузях є типологізування й моделювання електорату, розробка стратегії та тактики виборчої кампанії.</p>	<p>политологического центр "Никола М.". Сама специфіка российского политического процесса определяет центральные участки приложения сил политических аналитиков. <i>Политический маркетинг и избирательные технологии</i> — едва ли не самое интенсивно развивающееся направление прикладной политологии в России. Основными направлениями политического анализа в этой области являются типологизирование и моделирование электората и выработка стратегии и тактики избирательной кампании.</p>
<p>102-103 Один із найбільш актуальних напрямків прикладної політології – це дослідження конфліктів і проектування шляхів їх вирішення. Особливих успіхів політичні науки досягли у дослідженні міжнародних конфліктів та міжнародних відносин у цілому. Одним із яскравих прикладів дослідження міжнародних відносин є інформаційний банк (банк Е. Азара) з проблем міжнародних конфліктів, який наприкінці 70-х років ХХ ст. містив інформацію щодо 135 країн світу та в якому було зафіксовано 500 000 подій протягом 30 років. ... Сьогодні методика інвент-аналізу досить успішно застосовується для дослідження військових конфліктів, проявів політичного насильства, масових виступів, процесу міжнародних переговорів – частоти внесення пропозицій сторін-учасниць переговорів, динаміки поступок тощо.</p>	<p>Боришполец К.П. Методы политических исследований. Учебное пособие. - М.:Аспект-пресс. - 2005 Один из ранних и наиболее известных проектов с применением методики инвент-анализа в исследованиях международных отношений является информационный банк (банк Э. Азара) по проблемам международных конфликтов, в который на конец 70-х годов ХХ в. была включена информация, касающаяся 135 стран, и было зафиксировано 500 000 событий за 30 лет. ... В настоящее время инвент-анализ имеет очень широкие области применения — изучение военных конфликтов, проявлений политического насилия, массовых выступлений и динамики переговоров.</p>
<p>105-106 Висновки до Розділу 2 . Поступово захоплення кількісними методами дослідження зумовило підвищену увагу до соціальних реформ. Оскільки ранньоіндустріальне європейське суспільство породжувало нестабільність, особи, що приймають рішення, виявили потребу в інформації, що дозволяє нарощувати можливості соціального й політичного контролю в умовах урбаністичної та індустріальної експансії. У цьому контексті прикладні суспільні науки – спочатку статистика й демографія, пізніше соціологія, економіка, політична наука та державне управління – розвивалися у відповідь на виклики практичних проблем розуміння й контролю соціальних систем, що ускладнюються. Розвиток нових методів дослідження був покликаний не стільки прагненням до придбання нових наукових „істин”, скільки бажанням домінуючих соціальних груп використати продукти наукового аналізу з метою політичного й адміністративного контролю.</p>	<p>Туронк С.Г. Политический анализ и прогнозирование. - 2005 Увлечение количественными методами исследования сочетались с озабоченностью идеями социальных реформ: язвы раннеиндустриального европейского общества порождали нестабильность, и лица, принимающие решения(в правительстве, финансовом секторе и нарождающейся фабричной промышленности), нуждались в информации, позволяющей наращивать возможности социального и политического поля в условиях урбанистической и индустриальной экспансии. В этом контексте прикладные общественные науки — сначала в лице статистики и демографии, позже в лице оформившихся дисциплин социологии, экономики, политической науки и государственного управления — развивались в ответ на вызовы практических проблем понимания и контроля усложняющихся социальных систем. Развитие новых методов исследования было движимо не столько стремлением к обретению новых научных «истин», сколько желанием доминирующих социальных групп</p>

<p>106-107 Виявлено, що політичні дослідження в цей час здійснювалися в дисциплінарних рамках марксистських парадигм „наукового комунізму” і частково „діалектичного” й „історичного матеріалізму”. Дослідження прикладного характеру концентрувалися в специфічних галузях „стратегії та тактики КПРС” і „організаційного будівництва” різних інститутів радянської політичної системи. Відповідні курси читалися в спеціалізованих партійних, комсомольських і профспілкових школах. Тим самим прикладні розробки у сфері внутрішньої й зовнішньої політики за радянського періоду виявилися перенесеними до сфери аналітичного забезпечення діяльності партійно-державних структур. У результаті значна частина прикладного й ситуаційного аналізу була під „грифом таємності” або призначалася винятково „для службового користування”. Самі дослідження у цій сфері досить чітко поділяються на зовнішньополітичні та внутрішньополітичні, при цьому саме прикладні дослідження внутрішньополітичних ситуацій у „світі соціалізму” були практично засекречені, тому що виконувалися, насамперед, власними аналітичними структурами на замовлення партійно-державних органів.</p>	<p>использовать продукты научного анализа в целях политического и административного контроля В советский период политические исследования осуществлялись в дисциплинарных рамках марксистских парадигм "научного коммунизма" и частично "диалектического" и "исторического материализма". Исследования прикладного характера концентрировались в специфических отраслях "стратегии и тактики КПСС" и организационного "строительства" различных институтов советской политической системы, которые преподавались в специализированных партийных, комсомольских, профсоюзных школах. Тем самым прикладные разработки в области внутренней и внешней политики в советский период оказались перенесены в сферу аналитического обеспечения деятельности партийно-государственных институтов (ЦК КПСС, КГБ и МИД СССР, ЦК ВЛКСМ и т.д В силу этого значительная часть прикладного и ситуационного анализа носила тот или иной гриф секретности либо предназначалась исключительно для служебного пользования. Сами исследования в данной области весьма четко подразделяются на внешнеполитические и внутривнутриполитические, при этом именно прикладные исследования внутривнутриполитических ситуаций в "мире социализма" были практически засекречены, как выполнялись, прежде всего, собственными аналитическими структурами КГБ и МВД СССР, ГРУ, военной контрразведки, а также некоторыми подразделениями АН СССР (например, Институт США и Канады, ИМЭМО, ИНИОН) по заказу партийно-государственных органов.</p>
<p>C.107 Реальному становленню власне політичних аналітики і прогнозування перешкоджала практика тоталітарної держави з її єдиним політичним суб'єктом, що претендував на вираження інтересів усього суспільства, – КПРС. З початком перебудови зміна загального характеру політичного процесу вивела розвиток прикладних політологічних досліджень на новий рівень. Для розуміння змісту тієї або іншої проблемно-політичної ситуації та тенденцій її розвитку потрібні були професіонали, що володіють спеціальними методами політичного аналізу, діагностики, прогнозування. Як наслідок, виникла ціла когорта фахівців з академічних і навчальних інститутів, що працювали в радянський період у міжнародній і країнознавчій сферах та оволоділи принципами і технікою політичного аналізу. У постперебудовні роки саме вони звернулися до аналізу</p>	<p>Турунок С.Г. Политический анализ и прогнозирование. - 2005 Реальному становленню политической науки препятствовала сама практика тоталитарного государства с его единственным политическим субъектом, претендовавшим на выражение интересов всего общества — КПСС. С началом <i>перестройки</i> изменение общего характера политического процесса вывело развитие прикладной политологии на новый уровень. Для понимания содержания той или иной проблемно-политической ситуации и тенденций ее развития потребовались профессионалы, владеющие специальными методами политического анализа, диагностики, прогнозирования. Целый ряд специалистов из академических и учебных институтов, работавших в советский период в международной и страноведческой</p>

<p>внутрішньої політики з використанням методик, відпрацьованих за кордоном.</p> <p>C.108 Специфіка вітчизняного політичного процесу визначає центральні ділянки застосування сил політичних аналітиків. Політичний маркетинг і виборчі технології є тими напрямками прикладної політології, які в Україні та Росії розвиваються найбільш інтенсивно. Основними напрямками політичного аналізу у цих галузях є типологізування й моделювання електорату, розробка стратегії та тактики виборчої кампанії.</p> <p>C.109 Одним із найбільш актуальних напрямків прикладної політології є дослідження конфліктів і проектування шляхів їх вирішення.</p> <p>C.109-110 Донині найменш розвинутою ділянкою прикладної політології, передусім на пострадянському просторі, залишаються обґрунтування й вибір альтернативних варіантів політичних рішень. Подібна ситуація продиктована багато в чому об'єктивними обставинами й особливо закритістю для аналітиків механізмів прийняття рішень або ексклюзивним характером таких розробок, виконуваних за контрактами. Важлива проблема, що безпосередньо стосується всіх, хто займається прикладним політичним аналізом на пострадянському просторі, – це становлення і формування відповідного професійного співтовариства. Без такого співтовариства не може повноцінно розвиватися жодна наукова дисципліна; більше того, не може бути ефективним вплив і фахівців на реальні політичні процеси.</p>	<p>областях и овладевших принципами и техникой политического анализа, в постперестроечные годы обратились к анализу внутренней политики (среди них — И. М. Бунин, С. А. Караганов, А. М. Салмин, Г. А. Сатаров и др.) с использованием методик, отработанных за рубежом.</p> <p>Сама специфика российского политического процесса определяет центральные участки приложения сил политических аналитиков. <i>Политический маркетинг и избирательные технологии</i> — едва ли не самое интенсивно развивающееся направление прикладной политологии в России. Основными направлениями политического анализа в этой области являются типологизирование и моделирование электората и выработка стратегии и тактики избирательной кампании. Одно из наиболее актуальных направлений прикладной политологии -исследование конфликтов и проектирование путей их разрешения.</p> <p>В то же время до сих пор самым слабо развитым участком прикладной политологии остаются обоснование и выбор альтернативных вариантов политических решений. Подобная ситуация продиктована во многом объективными обстоятельствами, и особенно закрытостью для аналитиков механизмов принятия решений или эксклюзивным характером таких разработок, выполняемых по контрактам.</p> <p>Серьезная проблема, непосредственно касающаяся всех, кто занимается прикладным политическим анализом в России — становление их профессионального сообщества. Без такого сообщества не может полноценно развиваться ни одна научная дисциплина; более того, не может быть эффективным влияние специалистов на реальные политические процессы.</p>
<p>126-127 Прогнозування не зводиться до спроб угадати деталі майбутнього (хоча в деяких випадках це істотно). Прогнозист виходить із діалектичної детермінації явищ майбутнього, з того, що необхідність торує собі шлях через випадки, що до явищ майбутнього потрібний імовірнісний підхід з урахуванням широкого набору можливих варіантів. Тільки за такого підходу прогнозування може бути ефективно використане для вибору найбільш імовірного або найбільш бажаного, оптимального варіанта при обґрунтуванні мети, плану, програми, проекту, взагалі рішення. Саме тому прогнози</p>	<p>Бестужев-Лада И. В., Наместникова Г.А. Социальное прогнозирование. Курс лекций. — М.: Педагогическое общество России, 2002.</p> <p>Прогнозирование не сводится к попыткам предугадать детали будущего (хотя в некоторых случаях это существенно). Прогнозист исходит из диалектической детерминации явлений будущего, из того, что необходимость пробивает себе дорогу через случайности, что к явлениям будущего нужен вероятностный подход с учётом широкого набора возможных вариантов. Только при таком подходе прогнозирование может быть эффективно использовано для выбора наиболее вероятного или наиболее желательного,</p>

<p>мають передувати планам, містити оцінку ходу, наслідків виконання (або невиконання) планів, охоплювати все, що не піддається плануванню, розв'язанню.</p>	<p>оптимального варіанта при обоснованні ціли, плану, програми, проекту, вообще рішення. Прогнозы должны предшествовать планам, содержать оценку хода, последствий выполнения (или невыполнения) планов, охватывать всё, что не поддаётся планированию, решению.</p>
<p>182-183 Надзвичайно важливою проблемою є необхідність чітко розмежувати категорії обґрунтованості й істинності прогнозу. Обґрунтованість наукової інформації – це насамперед достатність підтвердження, аргументованість і переконливість здобутих наукових відомостей про явища, події і ситуації, діяльність тощо, відповідність їх сучасному рівню знань, що слугує критерієм якості наукового дослідження. Якщо нова наукова інформація опирається на ґрунтовну наукову теорію, ефективність якої відносно аналогічних об'єктів дослідження доведена, якщо ця інформація отримана в результаті досить надійних методів, процедур, операцій наукового вивчення (перевіреного на інших об'єктах), то вона вважається цілком обґрунтованою ще до підтвердження її практикою. Критерієм істинності наукової інформації, як відомо, є практика. Однак практику не можна розуміти лише як суто емпіричний досвід сьогодення. Більш широке розуміння практики охоплює суспільно-історичну практику розвитку людського суспільства в цілому. Тому проблема істинності прогнозу не може обмежуватися можливістю «миттєвої» практичної перевірки, вона повинна узгоджуватися з реальними тенденціями розвитку людського суспільства.</p>	<p>Бестужев-Лада И. В., Наместникова Г.А. Социальное прогнозирование. Курс лекций. — М.: Педагогическое общество России, 2002.</p> <p>В этом плане важно четко разграничить категории обоснованности и истинности (прогноза). Обоснованность научной информации — это, коротко говоря, уровень состояния знаний и качество научноисследования. Если новая научная информация опирается на основательную научную теорию, эффективность которой в отношении аналогичных объектов исследования доказана, если эта информация получена в результате достаточно надежных методов, процедур, операций научного исследования (проверенного на других объектах), то она считается вполне обоснованной еще до подтверждения ее практикой.</p> <p>Критерием истинности научной информации, как известно, является практика. Однако практику нельзя понимать лишь как чисто эмпирический опыт сегодняшнего дня. Более широкое понимание практики включает прежде всего общественно-историческую практику развития человеческого общества в целом. Поэтому проблема истинности прогноза не может ограничиваться возможностью «сиюминутной» практической проверки, должна связываться с реальными тенденциями развития человеческого общества.</p>
<p>С.292 Джерелом законності політичної влади в Україні є її роль і функція як суттєвого інструмента у встановленні нового соціально-політичного порядку, що має виступати ефективним засобом підтримання демократії, захисту гідності, честі, свободи громадян. Державна влада має спрямовуватись на демократизацію і гуманізацію суспільного життя, реалізацію соціальної рівності і свободи народу, а не бути їх запереченням чи протилежністю. „Тільки в демократичній державі, – зазначив Президент України В. Ющенко, – найвищими цінностями є людська гідність, свобода, рівність і солідарність” [179, с. 3].</p> <p>С.292-293 Актуалізація означеного напрямку прогнозування зумовлена тим, що об'єктивно</p>	<p>Іщенко О. Політичні пріоритети трансформування держави // Політичний менеджмент – №2- 2005.</p> <p>С.78 Джерелом законності політичної влади в Україні є її роль і функція як суттєвого інструмента у встановленні нового соціально-політичного порядку, котрий має виступити ефективним засобом підтримання демократії, захисту гідності, честі, свободи громадян. Державна влада, за великим рахунком, має спрямовуватись на демократизацію і гуманізацію суспільного життя, реалізацію соціальної рівності і свободи народу, щоб ніколи не бути їх запереченням чи протилежністю. „Тільки в демократичній державі, – зазначив Президент України В. Ющенко, – найвищими цінностями є людська гідність, свобода, рівність і солідарність” [179, с. 3].</p> <p>С.79 Актуалізація означеної проблеми прогнозування зумовлена тим, що об'єктивно</p>

громадянська рівність можливостей, свобода і справедливість залежать від політичного порядку, а він забезпечується інститутами влади. Метою є не зменшення міри свободи, а забезпечення такого справедливого поділу і використання влади, щоб ніхто не міг монополізувати право на владно-політичні дії і через них, задля досягнення особистої мети, обмежити свободу інших людей. Основним політичним пріоритетом інститутів державної влади і громадянського суспільства стає соціальна ентropія влади, узгодження свободи кожного зі свободою всіх і забезпечення найвищої ефективності в соціальному регулюванні державної влади та встановленні демократичного політичного порядку в суспільстві.

C.293 Прогнозування зазначеного напрямку має висвітлювати, як на сучасному етапі трансформації держави людина виступатиме за утвердження в Україні демократичних цінностей, свободи, справедливості та рівності громадянських можливостей. Адже ефективність регулятивної функції цих цінностей визначається, зрештою, тим, носії яких соціальних відносин виступають суб'єктами цієї діяльності. Саме тому політичні цінності – влада, свобода, права людини, справедливість, солідарність, консолідація названі в партійній термінології основними цінностями. Вони складають ідеологічний базис політичних програм багатьох провідних партій світу, в тому числі і в Україні.

...

C.293-294 На наш погляд, прогнозування у цьому напрямку має висвітлити, чи спроможна влада в сучасних умовах трансформувати українську державу за основними напрямками: трансформування самої держави, насамперед основних її інститутів і функцій у демократичні, моральні, правові інститути і функції; трансформування форм участі у політичних процесах і політичної активності у легітимні, чесні, висококультурні форми; трансформування громадянської свідомості у правову, солідарну та цивілізовану громадянськість.

C.294 Цінності влади і свободи життєдіяльності людей розрізняються в усіх трьох напрямках трансформування, але, перш за все, в аспекті політичної активності та соціальної діяльності людей. Влада породжує ту чи іншу симетрію або асиметричність у людських відносинах. А свободу дій завжди можна розглядати як тенденцію до встановлення симетричності у відносинах сторін, що взаємодіють, і подолання таких анахронічних засобів боротьби за владу, як фальшування, умовляння, підкуп тощо.

...

Люди, які реалізують владу, – це не тільки виконавці, але й ті, хто утверджує, підтримує і оберігає соціальний і

громадянська рівність можливостей, свобода і справедливість залежать від політичного порядку, а він забезпечується інститутами влади. Метою є не зменшення міри свободи, а забезпечення такого справедливого поділу і використання влади, щоб ніхто не міг монополізувати право на владно-політичні дії і через них, задля досягнення особистої мети, обмежити свободу інших людей. Основним політичним пріоритетом інститутів державної влади і громадянського суспільства стає соціальна ентropія влади, узгодження свободи кожного зі свободою всіх і забезпечення найвищої ефективності в соціальному регулюванні державної влади та встановленні демократичного політичного порядку в суспільстві.

C.83 На сучасному етапі трансформації держави люди виступають, перш за все, за утвердження в Україні демократичних цінностей, свободи, справедливості та рівності громадянських можливостей. Ефективність регулятивної функції цих цінностей визначається, зрештою, тим, носії яких соціальних відносин виступають суб'єктами цієї діяльності. Саме тому політичні цінності – влада, свобода, права людини, справедливість, солідарність, консолідація названі в партійній термінології основними цінностями. Вони складають ідеологічний базис політичних програм багатьох провідних партій світу, в тому числі і в Україні.

C.85 Нова влада в сучасних умовах має трансформувати українську державу за такими основними напрямками: 1) трансформування самої держави, насамперед основних її інститутів і функцій у демократичні, моральні, правові інститути і функції; 2) трансформування форм участі у політичних процесах і політичної активності у легітимні, чесні, висококультурні форми; 3) трансформування громадянськості у правову, солідарну, цивілізовану громадянськість.

Цінності влади і свободи життєдіяльності людей розрізняються в усіх трьох аспектах, але, перш за все, в аспекті політичної активності та соціальної діяльності людей. Влада породжує ту чи іншу симетрію або асиметричність у людських відносинах. А свободу дій завжди можна розглядати як тенденцію до встановлення симетричності у відносинах взаємодіючих сторін і подолання таких анахронічних засобів змагання за владу, як фальшування, умовляння, підкуп тощо.

C.84 Люди, які реалізують владу, включають в себе не тільки виконавців, але й тих, хто

<p>політичний порядок, оскільки реалізація влади, у широкому розумінні, полягає у прийнятті та виконанні законів, адмініструванні тощо. Ефективне функціонування влади залежить від наявності обох конституент.</p> <p>С.294-295 Таким чином, прогнозування пріоритетів трансформування держави полягає в пошуку напрямку, за яким має трансформуватись держава як моральний, патріотичний інститут влади, що взаємодіє з суспільством, інтегрує в собі функції професійного володарювання, керування, регулювання й адміністрування, використовує демократичні, легітимні, чесні регулятивні механізми для ведення активного діалогового пошуку компромісів і згоди, розробки концепції соціального регулювання влади, узгодження інтересів суспільства щодо влади та її розподілу.</p>	<p>утверджує, підтримує і оберігає соціальний і політичний порядок, оскільки реалізація влади, в широкому розумінні, включає в себе закони та їх виконання, а також адміністрування. Ефективне функціонування влади залежить від наявності обох конституентів.</p> <p>С.86 1. В цьому напрямку має трансформуватись держава як моральний, патріотичний інститут влади, що взаємодіє з суспільством, інтегрує в собі функції професійного володарювання, керування, регулювання й адміністрування.</p> <p>С.86 1. У демократизаційному аспекті необхідно застосувати демократичні, легітимні, чесні регулятивні механізми, що характеризуються активним діалоговим пошуком компромісів і згоди, розробки концепції соціального регулювання влади, узгодження інтересів суспільства щодо влади і поділу влади.</p>
<p>ВИСНОВКИ</p> <p>С.335 Політичний процес частіше виявляється у конкретній політичній ситуації як стані політичної системи і комплексі взаємодій між суб'єктами в певний період часу. Повний аналіз політичної ситуації повинен охоплювати взаємодію всіх політичних суб'єктів, які в сукупності складають політичну систему суспільства в поточний момент. Остання обставина особливо важлива, оскільки аналіз колишніх станів політичної системи для прикладних досліджень є малозначущим.</p>	<p>Симонов К.В. Политический анализ. - М.:Логос, 2002</p> <p><i>С.20 Под политической ситуацией мы будем понимать состояние политической системы и комплекс взаимодействий между ее субъектами в определенном периоде времени.</i> Таким образом, полный анализ политической ситуации должен охватывать взаимодействия всех политических акторов, которые в совокупности и составляют политическую систему общества, причем в текущий момент. Последнее обстоятельство особенно важно, поскольку анализ прошлых состояний политической системы для прикладных исследований является малозначимым.</p>
<p>335 Специфіка вітчизняного політичного процесу визначає центральні ділянки застосування сил політичних аналітиків. Політичний маркетинг і виборчі технології є тими напрямками прикладної політології, які в Україні та Росії розвиваються найбільш інтенсивно. Основними напрямками політичного аналізу у цих галузях є типологізування й моделювання електорату, розробка стратегії та тактики виборчої кампанії.</p>	<p>Туронок С.Г. Политический анализ и прогнозирование. - 2005</p> <p>Сама специфика российского политического процесса определяет центральные участки приложения сил политических аналитиков. <i>Политический маркетинг и избирательные технологии</i> — едва ли не самое интенсивно развивающееся направление прикладной политологии в России. Основными направлениями политического анализа в этой области являются типологизирование и моделирование электората и выработка стратегии и тактики избирательной кампании.</p>
<p>336 Сьогодні методика інвент-аналізу досить успішно застосовується для дослідження військових конфліктів, проявів політичного насильства, масових виступів, процесу міжнародних переговорів – частоти внесення пропозицій сторін-учасниць переговорів, динаміки поступок тощо.</p>	<p>Боришполец К.П. Методы политических исследований. Уч. Пособие - М.:Аспект-пресс, 2005</p> <p>В настоящее время ивент-анализ имеет очень широкие области применения — изучение военных конфликтов, проявлений политического насилия, массовых выступлений и динамики переговоров.</p>
	<p>Панарин А. Глобальное политическое</p>

<p>336 Відносно новим напрямком в аналізі міжнародних відносин, який поступово набуває статусу окремої галузі суспільствознавчого знання є глобальне політичне прогнозування, перед яким стоять завдання довготривалого прогнозу глобалізації, вироблення випереджального і запобіжного знання та пояснення людству прийнятних альтернатив, які воно має в розпорядженні. Його предметом є якісно інше майбутнє людства або майбутнє як інше. Саме цим глобальне політичне прогнозування відрізняється від оперативної прогностичної аналітики, пов'язаної з прогнозуванням результатів виборчих кампаній та інших короткотривалих політичних процесів.</p>	<p>прогнозирование - М.: Алгоритм, 2002 – Введение. О предмете и методе глобального политического прогнозирования. Поэтому <i>в задачу глобального политического прогнозирования входит выработка предупреждающего знания и прояснение имеющихся в распоряжении человечества приемлемых альтернатив. Предметом глобального политического прогнозирования является качественно иное будущее человечества или будущее как иное.</i> Этим глобальное политическое прогнозирование отличается от оперативной прогностической аналитики, связанной с прогнозированием результатов избирательных кампаний и других краткосрочных политических процессов</p>
<p>336-337 Донині найменш розвинутою ділянкою прикладної політології, передусім на пострадянському просторі, залишаються обґрунтування й вибір альтернативних варіантів політичних рішень. Подібна ситуація продиктована багато в чому об'єктивними обставинами й особливо закритістю для аналітиків механізмів прийняття рішень або ексклюзивним характером таких розробок, виконуваних за контрактами. Важлива проблема, що безпосередньо стосується всіх, хто займається прикладним політичним аналізом на пострадянському просторі, – це становлення і формування відповідного професійного співтовариства. Без такого співтовариства не може повноцінно розвиватися жодна наукова дисципліна; більше того, не може бути ефективним вплив і фахівців на реальні політичні процеси.</p>	<p>Турунок С.Г. Политический анализ и прогнозирование (2005) В то же время <i>до сих пор самым слабо развитым участком прикладной политологии остаются обоснование и выбор альтернативных вариантов политических решений.</i> Подобная ситуация продиктована во многом объективными обстоятельствами, и особенно закрытостью для аналитиков механизмов принятия решений или эксклюзивным характером таких разработок, выполняемых по контрактам. Серьезная проблема, непосредственно касающаяся всех, кто занимается прикладным политическим анализом в России — <i>становление их профессионального сообщества.</i> Без такого сообщества не может полноценно развиваться ни одна научная дисциплина; более того, не может быть эффективным влияние специалистов на реальные политические процессы</p>
<p>338 Прогнозування не зводиться до спроб угадати деталі майбутнього (хоча в деяких випадках це істотно). Прогнозист має виходити із діалектичної детермінації явищ майбутнього, з того, що необхідність торує собі шлях через випадки, що до явищ майбутнього потрібний імовірнісний підхід з урахуванням широкого набору можливих варіантів. Тільки за такого підходу прогнозування може бути ефективно використане для вибору найбільш імовірного або найбільш бажаного, оптимального варіанта при обґрунтуванні мети, плану, програми, проекту, взагалі рішення. Саме тому прогнози мають передувати планам, містити оцінку ходу, наслідків виконання (або невиконання) планів, охоплювати все, що не піддається плануванню, розв'язанню.</p>	<p>Бестужев-Лада И. В., Наместникова Г.А. Социальное прогнозирование. Курс лекций. — М.: Педагогическое общество России, 2002 Прогнозирование не сводится к попыткам предугадать детали будущего (хотя в некоторых случаях это существенно). Прогнозист исходит из диалектической детерминации явлений будущего, из того, что необходимость пробивает себе дорогу через случайности, что к явлениям будущего нужен вероятностный подход с учётом широкого набора возможных вариантов. Только при таком подходе прогнозирование может быть эффективно использовано для выбора наиболее вероятного или наиболее желательного, оптимального варианта при обосновании цели, плана, программы, проекта, вообще решения. Прогнозы должны предшествовать планам, содержать оценку хода, последствий выполнения</p>

	(или невыполнения) планов, охватывать всё, что не поддается планированию, решению.
338 Отже, політичні прогнози розробляються з метою підвищити ефективність і результативність прийнятих рішень, уникнути небажаного напрямку розвитку подій у різних галузях політичного життя й на ділянках впливу політики на економіку, соціальну й духовну сфери.	Дейшле В.А., Сологян А.М., Федорова Н.Н. Политология /общая и прикладная/. 2006 Политические прогнозы разрабатываются с целью повысить эффективность и результативность принимаемых решений, избежать нежелательного развития событий.
С.339-340 Надзвичайно важливою проблемою є необхідність чітко розмежувати категорії обґрунтованості й істинності прогнозу. Обґрунтованість наукової інформації – це насамперед достатність підтвердження, аргументованість і переконливість здобутих наукових відомостей про явища, події і ситуації, діяльність тощо, відповідність їх сучасному рівню знань, що слугує критерієм якості наукового дослідження. Якщо нова наукова інформація опирається на ґрунтовну наукову теорію, ефективність якої відносно аналогічних об'єктів дослідження доведена, якщо ця інформація отримана в результаті досить надійних методів, процедур, операцій наукового вивчення (перевіреного на інших об'єктах), то вона вважається цілком обґрунтованою ще до підтвердження її практикою. Критерієм істинності наукової інформації, як відомо, є практика. Однак практику не можна розуміти лише як суто емпіричний досвід сьогодення. Більш широке розуміння практики охоплює суспільно-історичну практику розвитку людського суспільства в цілому. Тому проблема істинності прогнозу не може обмежуватися можливістю «миттєвої» практичної перевірки, вона повинна узгоджуватися з реальними тенденціями розвитку людського суспільства.	Бестужев-Лада И. В., Наместникова Г.А. Социальное прогнозирование. Курс лекций. — М.:Педагогическое общество России, 2002. В этом плане важно четко разграничить категории обоснованности и истинности (прогноза). Обоснованность научной информации — это, коротко говоря, уровень состояния знаний и качество научного исследования. Если новая научная информация опирается на основательную научную теорию, эффективность которой в отношении аналогичных объектов исследования доказана, если эта информация получена в результате достаточно надежных методов, процедур, операций научного исследования (проверенного на других объектах), то она считается вполне обоснованной еще до подтверждения ее практикой. Критерием истинности научной информации, как известно, является практика. Однако практику нельзя понимать лишь как чисто эмпирический опыт сегодняшнего дня. Более широкое понимание практики включает прежде всего общественно-историческую практику развития человеческого общества в целом. Поэтому проблема истинности прогноза не может ограничиваться возможностью «сиюминутной» практической проверки, должна связываться с реальными тенденциями развития человеческого общества.
340 Вирішальну роль у забезпеченні результату політичного аналізу і прогнозування відіграє оптимізація вибору методів, які складають сучасний арсенал наукового напрямку. Основне завдання дослідника полягає в тому, щоб визначити можливу сферу використання кожного методу і вибрати найбільш ефективний для конкретного випадку, оскільки вибір того чи іншого методу аналізу та (або) прогнозування політичних процесів залежить від мети, термінів, часу, відведеного на розроблення аналізу чи прогнозу.	Горбатенко В.П., Бутовська І.О. Політичне прогнозування - К.: МАУП, 2005. С.33 Вирішальну роль у забезпеченні результату політичного прогнозування відіграє оптимізація добору методів, які становлять арсенал цього наукового напрямку. Основне завдання дослідника полягає в тому, щоб визначити можливу сферу використання кожного методу і вибрати найефективніший у кожному конкретному випадку, оскільки вибір певного методу прогнозування політичних процесів залежить від мети, термінів і часу, відведеного на розроблення прогнозів.
	Туронок С.Г. Политический анализ и прогнозирование (2005)

351 Найслабшим напрямком політичної аналітики і прогнозування в сучасній Україні залишається обґрунтування й вибір альтернативних варіантів політичних рішень. Подібна ситуація обумовлена багато в чому об'єктивними обставинами й особливо закритістю для аналітиків механізмів прийняття рішень або ексклюзивним характером таких розробок, що виконуються на замовлення політичних гравців. Подолати цю проблему можливо передусім шляхом створення професійного співтовариства політичних експертів та аналітиків, а також формування відповідної корпоративної культури й етичних засад. Без цього вплив фахівців на реальні політичні процеси залишатиметься обмеженим.

В то же время до сих пор самым слаборазвитым участком прикладной политологии остаются обоснование и выбор альтернативных вариантов политических решений. Подобная ситуация продиктована во многом объективными обстоятельствами, и особенно закрытостью для аналитиков механизмов принятия решений или эксклюзивным характером таких разработок, выполняемых по контрактам. Серьезная проблема, непосредственно касающаяся всех, кто занимается прикладным политическим анализом в России — становление их профессионального сообщества. Без такого сообщества не может полноценно развиваться ни одна научная дисциплина; более того, не может быть эффективным влияние специалистов на реальные политические процессы.